

JEG HAR LÆRT AT TRO PÅ MIG SELV

Denne artikel er skrevet på baggrund af interview med Rasmus, der er beboer på Parkvænget og hans beskæftigelsesmentor. Artiklen centrerer om Rasmus og mentors erfaringer og oplevelser i forhold til, hvilken betydning et godt samarbejde mellem mentor og mentee, har for ens udvikling og recoveryproces.

Rasmus er ansat i Parkvængets serviceteam som serviceassistent, i job med løntilskud. Han startede i efteråret 2019 med en 3 måneders praktikperiode. Arbejdsopgaverne kan variere en del og er forholdsvis årstidsbestemt. I vinterhalvåret går Rasmus primært indendørs, hvor han bl.a. laver gennemgang af lejligheder, dvs. mindre reparationer, samt udskiftning eller rensning af blandingsbatterier, termostater og brusere. I sommerhalvåret er det primært gartner opgaver på udendørsarealerne. Rasmus slår bl.a. græs med havetraktor, klipper hæk, kører med fejmaskine og klipper kanter med kanttrimmeren.

Rasmus fortæller, at han tydeligt kan huske hvordan han havde det den første dag han skulle starte i sin praktik i serviceteamet:

"Jeg havde rigtig meget angst og var bange for at jeg ikke kunne magte opgaverne, da jeg skulle møde op den første dag. Men så blev jeg mødt af min mentor der bare tog imod mig med åbne arme, og forsikrede mig at jeg ikke ville stå alene med opgaver, før jeg havde fået en grundig oplæring. Det var så her, at jeg opdagede at jeg åbenbart er meget lærenem, og der gik ikke længe før jeg klarede nogle af de svære opgaver selv, som f.eks. at skifte et blandingsbatteri. Det, at blive modtaget af én som tror på at jeg kan magte opgaverne, betød at min angst for ikke at være god nok forsvandt allerede efter min første dag i praktikken".

Ifølge beskæftigelsesmentoren, viser Rasmus allerede i praktikperioden at han er enorm lærenem og går til opgaverne med masser af ”gå på mod” - også arbejdsopgaver han ikke har erfaring med: *”Selvom det var tydeligt at se, at han var meget nervøs den første dag, kunne jeg med det samme se at der var krummer i den knægt”,* mindes mentor med en kæmpe smil:

”Men jeg måtte lige tage ham med ud og gå en tur, og sige ro på og træk vejret – man skal jo kunne kravle før man kan gå, og der er ingen her der forventer at du kan det hele til at starte med. Men det viste sig jo lynhurtigt, at du kunne det meste, når du bare havde fået vist hvordan man gør, en enkelt gang”, siger mentoren mens hun smiler over imod Rasmus med et glimt i øjet. Faktisk går det så godt i praktikperioden ift. at kunne arbejde selvstændigt med opgaverne, at det besluttes at tilbyde Rasmus en fastansættelse i serviceteamet, da han er lidt over halvvejs i det 3 måneders praktikforløb.

Jeg spørger Rasmus, hvad det betyder for ham at få tilbuddet om fastansættelse i serviceteamet, allerede inden praktikperiodens udløb:

”Jeg blev glad og stolt, fordi jeg opdagede at jeg kan nogle ting jeg ikke troede på at jeg kunne, og det gik op for mig at jeg åbenbart er meget lærenem, det troede jeg ikke at jeg var, for jeg har jo altid fået at vide at jeg ikke kunne noget, ikk’. Den erkendelse betyder at jeg er blevet mere ligeglad med hvad andre siger eller mener om mig, for jeg ved at jeg kan en masse ting, og det har styrket mit selvværd. Jeg er ikke længere angst for at få nye arbejdsopgaver jeg ikke har prøvet før, nu synes jeg bare det er spændende og er glad for at få en ny udfordring, for jeg ved jo at jeg nok skal lære det”

Kan du sætte nogle ord på, hvad det betyder for dig at have en beskæftigelsesmentor på Parkvænget?:

”Det betyder alt...alt! Hun ved hvad for nogle ting jeg har været igennem, for vi har virkelig fået snakket om det. Jeg føler mig 100 procent tryk ved hende, fordi jeg ved at hun har haft nogle af de samme problematikker tæt inde på livet. Det, at jeg er så tryk ved min mentor, gør at jeg har mere respekt for hende og lytter mere efter hvad hun siger, når hun lærer mig op i en opgave”

Jeg henvender mig til mentor og spørger: *”hvad er det du gør som mentor?”*:

”Jeg møder alle mennesker i øjenhøjde og jeg tror på at vi alle har nogle ressourcer, der bare lige skal findes frem. Man skal mødes med respekt som den man er, og fokusere på styrker og ressourcer. Det at jeg deler min egen historie om nogle af de problematikker, jeg ved at Ramus bøvler med, gør at vi får en tillidsfuld relation, for hvis man ikke har tillid kan man heller ikke føle sig tryk, og hvis man ikke er tryk kan man heller ikke være ærlig – det er i hvert fald min opfattelse”.

Rasmus fortæller videre med stolthed og glæde i stemmen:

”jeg står op 2 timer før jeg skal møde på arbejde, for at være helt frisk når jeg møder ind”. Men når jeg spørger videre ind til, hvordan de sidste par måneder har forløbet, hvor arbejdet har været lukket ned, grundet Coronakrisen bliver Rasmus mere alvorlig, og har et nærmest sørgmodigt udtryk i øjnene. ”Det har været en hård tid. Jeg har kedet mig og bare ventet på hvornår jeg kunne komme i gang igen med at arbejde. Jeg har virkelig savnet Lotte og de andre i teamet, at have noget at stå op til, og nogen at snakke med. Det at jeg har haft mere tid alene for mig selv, har betydet at mine stemmer i hovedet er taget til, og jeg kæmper mere med min trang til misbrug. Mit arbejde på Parkvænget er som medicin for mig. Når jeg arbejder, har jeg ikke brug for PN, jeg hører ingen stemmer og føler ingen trang til at ryge hash”

Men sådan har det ikke altid været. Rasmus fortæller om et arbejde han havde, inden han flyttede ind på Parkvænget:

"Her havde jeg slet ikke tillid til de andre og jeg følte mig ikke tryk. Derfor havde jeg svært ved at komme op om morgenen og havde også svært ved at styre mit hashmisbrug, og mødte nogle gange påvirket op på arbejde. Derfor endte det med at jeg selv måtte sige op. Det var også grunden til at jeg var så nervøs for at begynde arbejdet på Parkvænget, for jeg var jo bange for at det hele ville gentage sig".

Mentor henvender sig til Rasmus og supplerer, med nogle flere ord på den udvikling hun har observeret ved ham:

"Du har jo fået en stemme og lært at give udtryk for dine holdninger, og sige til, hvis der er noget der går dig på. Du havde jo en arbejdsfunktion et andet sted på Parkvænget, som du ikke var så glad for. I et par måneder holdt du det for dig selv, men en dag samlede du mod til dig, og sagde det højt. Og så fandt vi selvfølgelig en løsning på det. Det er altså stærkt og beviser, hvor meget du allerede har udviklet dig, og at du er begyndt at tro på dig selv nok til at du kan give udtryk for dine holdninger. Jeg kan kun sige, at som din beskæftigelsesmentor, er det gået over al forventning, og jeg har faktisk aldrig oplevet noget lignende, når det kommer til din personlige udvikling".

Jeg spørger afslutningsvis Rasmus, hvad han drømmer om i fremtiden:

"Jeg drømmer også om at blive mentor. Hvis jeg en dag kan støtte og hjælpe andre, der er i samme situation som mig ved at dele ud af mine egne erfaringer, vil det betyde rigtig meget for mig og give mig en kæmpe glæde"

Denne drøm er allerede så småt i gang med at blive realiseret. Rasmus har nemlig tilmeldt sig et Peer-støtte forløb på Parkvænget, hvor han bl.a. sammen med to andre beboere, er med til at udvikle en Peeruddannelse, som er et recoveryforløb for beboere i beskæftigelse, hvor de frivillige peers deler ud af deres egne levede erfaringer og udfordringer ift. beskæftigelse.

Skrevet af udviklingsmedarbejder Jakob Rothstein d. 30/4-2020.

